

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: O. R., a dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2005, č. j. 55 Az 59/2005 - 82,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 6. 3. 2003, č. j. OAM - 2371/AŘ - 2001, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2001, č. j. OAM - 9780/VL - 19 - 03 - 2001, o neudělení azylu a toto rozhodnutí potvrzeno.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jak lze dovodit z obsahu podání. Stěžovatel uvádí, že s usnesením Krajského soudu v Brně nesouhlasí, protože v průběhu azylového řízení se několikrát měnil azylový zákon a kvůli špatné znalosti českého jazyka neměl možnost prostudovat tyto změny. Dále namítá, že neobdržel žádný formulář – vzor 60, protože už bydlí na adrese P. 76, J. Stěžovatel proto žádá, aby Nejvyšší

správní soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně a ustanovil mu zástupce, a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil pro posouzení této právní věci zejména následující rozhodné skutečnosti: stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2005, č. j. 55 Az 59/2005 - 82, kterým byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 6. 3. 2003, č. j. OAM - 2371/AŘ - 2001, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 9780/VL - 19 - 03 - 2001 ze dne 9. 10. 2001 o neudělení azylu a toto rozhodnutí potvrzeno; a to po té, kdy usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2004, č. j. 55 Az 637/2003 - 21, bylo podání žalobce ze dne 28. 4. 2003 odmítnuto, a jež bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem pravomocným rozhodnutím tohoto soudu č. j. 6 Azs 270/2004 - 59 ze dne 23. 2. 2005 zrušeno a věc vrácena Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. Podáním doručeným Krajskému soudu v Brně dne 9. 5. 2005 stěžovatel požádal o ustanovení právního zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Soud proto vyzval stěžovatele přípisem ze dne 11. 5. 2005 k předložení vyplněného formuláře „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy a stěžovatel byl řádně poučen, že nesplní-li tuto povinnost, soud návrh na ustanovení právního zástupce zamítne. Výzva byla doručována na adresu: P. 76, J. Jak vyplývá z poštovní relace, tato písemnost byla uložena po předchozí výzvě na poště dne 12. 5. 2005, neboť adresát nebyl na uvedené adrese zastížen. Vzhledem k tomu, že si stěžovatel tuto výzvu nevyzvedl, krajský soud vycházel při svém rozhodování ve smyslu platné právní úpravy podle ustanovení § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění, z toho, že písemnost byla adresátovi doručena dne 16. 5. 2005, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Protože stěžovatel na výzvu soudu nereagoval ve stanovené lhůtě, a ani později, a nedoložil, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků, resp. pro ustanovení právního zástupce, Krajský soud v Brně kasační stížností napadeným rozhodnutím ze dne 6. 6. 2005, č. j. 55 Az 59/2005 - 82, návrh žalobce ze dne 9. 5. 2005 na ustanovení zástupce zamítl.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť z jejího obsahu je zřejmé, že míří na nezákonnost usnesení o odmítnutí stěžovatelova podání, což je kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel není v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Jak však vyplývá z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, tato skutečnost není v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti pro nedostatek právního zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. (srov. judikát publikovaný pod č. 486 Sbírky rozhodnutí NSS).

Nejvyšší správní soud tedy napadené usnesení krajského soudu přezkoumal v mezích řádně uplatněného důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti fakticky uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud však zjistil, že zákonné podmínky pro vydání napadeného usnesení v daném případě splněny

byly, a toto usnesení tudíž není nezákonné, neboť návrhu stěžovatele na ustanovení právního zástupce nebylo možno vyhovět z důvodů shora vyložených. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Námitku stěžovatele, že mu nebyl doručen formulář – vzor 60 – „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“, nelze přijmout, neboť Krajským soudem v Brně byla výzva doručována na správnou adresu – P. 76, J., na níž se stěžovatel zdržoval a kterou opakovaně v kasační stížnosti uvádí jako adresu pro doručování.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť – jak vyplývá ze shora uvedeného – v souzené věci nebyla shledána nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu krajským soudem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se Ministerstvu vnitra nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu